

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. április 3-án, nagypénteken.

Kezdő ének: 184. dicséret

Főének: 341. dicséret mind a 7 verse

Ének prédikáció előtt: 172. dicséret

Textus: János evangéliuma 19. rész 25-27. verse: Jézus kereszttjénél ott állt anyja és anyjának nővére, Mária, Klópás felesége, valamint a magdalai Mária. Amikor Jézus meglátta, hogy ott áll anyja és az a tanítvány, akit szeretett, így szólt anyjához: Asszony, íme, a te fiad! Azután így szólt a tanítványhoz: Íme, a te anyád! És ettől az órától fogva otthonába fogadta őt az a tanítvány.”

Kedves Testvéreim!

Van egy olyan kifejezés, amit mostanában nagyon sokat hangoztatnak, ez pedig a másság elfogadása. Teljesen mindegy, hogy milyen témáról beszélünk, azt mondják, hogy fogadjuk el a másságot. Természetesen vannak olyan dolgok, amiben ez a Biblia tanítása szerint is természetes. Elfogadom, hogy valakinek más a véleménye, másként értelmezi az élet eseményeit, mint ahogyan én teszem. Elfogadom, hogy valaki másként keresi Istent, vagyis más a vallása, mint az enyém. Elfogadom, hogyha valakinek más a politikai nézete, hiszen más családi háttér, más világnézet ezt eltérővé teheti. Elfogadom, hogyha valaki más nemzetiségű, hiszen az Úristen engem magyarnak teremtett, a másikat szlováknak, romának, vagy éppen szerbnek. Elfogadom, hogyha más a bőrszíne valakinek, hiszen a barna, fekete, fehér, sárga bőr mögött ugyanolyan szív dobog.

Van azonban egy-két olyan dolog is, aminek az elfogadását kérik, amire nem vagyok hajlandó, mert nem felel meg Isten alapelképzelésének. Elvárják tőlem, hogy fogadjam el azt az tételt, hogy férfi és nő egymással élhet házasság nélkül is. Elvárják tőlem, hogy fogadjam el azt, hogy azonos neműek is élhetnek egymással ugyanúgy, mint a férfi és a nő. Elvárják tőlem, hogy fogadjam el azt az elképzelést, hogy a nemi identitás, vagyis az, hogy valaki fiú-e vagy lány, az csak nevelés kérdése, senkit nem szabad fiúnak és lánynak nevelni, hanem semlegesnek kell nevelni, hogyha majd felnőtt, akkor eldönthesse milyen nemű akar lenni. Csakhogy ami nem felel meg Isten elképzeléseinek, azt nem tudom elfogadni.

Az előzetes gondolatok közé még egyet hadd mondjak el. A teljes elfogadás ugyanis azt jelenti, amiről a mostani világ szól, hogy elfogadom, ha a másik alkoholista, ha drogozik, ha pusztítja magát. Mindez magánügy. Elfogadom, ha valaki veri a családját, hiszen ez a család belső ügye. Elfogadom, hogyha valakit a szemem láttára rabolnak ki, hiszen az szintén őrá tartozik. Az elfogadásba belefér a tömeggyilkos, a másokat szándékosan elpusztító ördög, mint ahogyan azt nemrég a repülőgép szerencsétlenségnél láttuk. Minden és mindenki belefér. Fogadjuk el a másságot. Megismétlem a korábbi mondatot: ami nem felel meg Isten elképzeléseinek, azt nem tudom elfogadni.

Keményszívű, kirekesztő lenne ez az elképzelés? Nem hiszem. Isten ugyanis nagypénteken azt mutatta meg, hogy nem akarja elfogadni a bűnt. Nem akarja tudomásul venni, hogy az ember vesztébe rohanjon. Inkább azt mondta, hogy az élete árán is, de megmenti őket. A mai ember pedig ezzel nem tud mit kezdeni. Azt mondja, hogy nekem szabadságomban áll a vesztébe rohanni. Felettem ne gyámkodjon senki. Én majd eldöntöm, hogy mi a jó és mi a rossz. Isten azonban ezt nem fogadja el ma sem. Minden vasárnap, amikor szólnak a harangok, minden ünnepnap, amikor istentiszteletet tartunk, akkor Isten újabb és újabb figyelmeztetést küld az embereknek, hogy ne menjenek a rossz irányba. Isten nem fogadja el a bűnt, nem fogadja el azt, amikor az ember rossz irányba megy. Jeremiás prófétán keresztül is ezt üzenté a Mindenható a népnek: „Pedig elküldtem hozzátok szolgálóimat, a prófétákat, idejében küldtem, és megmondtam, hogy ne kövessetek el olyan utálatos dolgot, amit gyűlölök!” (Jer. 44.4) Nagypéntek üzenete tehát először ez, hogy Isten nem akarja megtérni a bűnt az ember életében, ezért mindent megtesz annak érdekében, hogy eltörölje.

Jézus azonban elfogadta azt az utat, amit Isten kigondolt a bűnös emberért. Amikor a felolvasott párbeszéd elhangzott a kereszten, akkor szinte a legtermészetesebb könnyedséggel beszél Jézus. Rendelkezik arról, hogy mi legyen az új kapcsolat az édesanyja és a szeretett tanítvány között. Itt nincsen még csak árnyéka sem annak, hogy Jézus valamilyen más utat szeretett volna. Nem lázong, mint a halálraítéltek közül sokan. Tudta, hogy azért jött, hogy elvegye a világ bűneit, hogy végre levegye azt a terhet erről a teremtett világról, amit Isten nem tud elfogadni. Megváltónk teljes nyugalommal szenved el a kereszthalált értünk. Elfogadta az útját, mint ami a szabadítás egyetlen útja.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben

2015. április 3-án, nagypénteken.

Felénk pedig az a kérdés, hogy mi mit fogadunk el az életünkben. Elfogadjuk a bűneinket? Elfogadjuk azt, amikor letérünk Isten útjáról? Sokszor nagyon apró dolgokban kell észrevennünk, észlelnünk, hogy valami nincsen rendben. Ha türelmetlenek vagyunk, akkor már nem vagyunk Isten útján. Amikor nem a megfelelő hangnemben beszélünk a másik emberrel, amikor nem vesszük figyelembe a közelünkben lévőket, akkor nem azt tesszük, ami Istennek megfelelő. Nem érzékeljük, hogy abban a pillanatban, amikor nincsen békesség körülöttünk, akkor már nem a megfelelő úton járunk. Folytassam tovább, hogy mennyi minden fölött elsiklunk? Komolyan kell vennünk ezt a figyelmeztetést, hogy amit Isten nem fogad el, azt nekünk sem szabad elfogadnunk.

Ez a történet részlet azonban nem csak az elfogadásról szól, hanem a befogadásról is. Könnyedén mondhatnánk azt, hogy a kettő között nincsen sok különbség, de egy nagyon egyszerű példával hadd világítsam meg, hogy igenis nagy a különbség. Amikor kint mínusz húsz fok van és én bent ülök a fűtött szobában, majd hallom, hogy valaki odakint az én ajtóm előtt fekszik fedél nélkül, akkor elfogadhatom, hogy ez a helyzet és hagyom megfagyni a szerencsétlent, vagy pedig befogadom a házamba, és ezzel megmentem az életét. Jézus azzal bízta meg Jánost, hogy fogadja házába édesanyját. János pedig ezt megtette és támasza lett ettől kezdve Máriának.

Isten a kereszthalállal bizonyította az embereknek, hogy a bűnt nem tudja elfogadni, viszont a hozzá térő bűnös embert be tudja fogadni. Ahogyan a konfirmandusok egyik kérdésére adott felelet mondja is: Jézus szenvedése ezt a két dolgot bizonyítja nekünk, hogy Isten mennyire gyűlöli a bűnt, és hogy mennyire szereti az embert. Ez a szeretet az, amire nagypénteken emlékezünk.

Nem azért ünnepeljük tehát nagypénteket, mert örülünk Jézus halálának, hanem azért, mert örülünk a kegyelemnek, amit ezen keresztül elnyerhetünk. Nagypéntek minden szomorúsága, minden fájdalom és szenvedése ellenére is örömnappal. Isten Jézus Krisztusban befogadja azt, aki elfogadja a szabadítást.

Végül mégis visszajutunk az eredeti szavunkhoz, az elfogadáshoz. Nem szabad elfogadni azt, ami ellenkezik Isten útjával, nem szabad elfogadni a bűnt, de el kell fogadni azt a szabadítást, amit Isten készített el nekünk, hogy életünk lehessen. El kell fogadni azt a tényt, hogy Jézus szenvedése értem történt. A Megváltó azért nézte végig a katonák sorsvetését, azért szenvedte el a korbácsütéseket, a gúnyolást, azért viselte el azt, hogy a kezét szöggel üssék át, mert csak így tudott megszabadítani minket a bűneinktől.

A kereszthalál ugyanis elhozza a fényt a mi bűnös életünkbe. Ha a bűn hatalmát a sötétség uralmaként nézem, akkor Jézus hatalmát pedig a fényesség uralmaként láthatom. Ahol Jézus ott van, ott nem lehet sötétség. Egy képet szeretnék most a gyülekezet elé hozni, hogy érzékeljük ennek az óriási voltát. Esténként fel szoktam sétálni a Kálvária dombra. Általában nem ég egyetlen reflektor sem. Sötétség van. Amikor azonban telihold van, akkor a Hold bevilágítja a helyet, akkor tisztán kivehető minden. Lehet látni a kápolnát, a kereszteket, a kereszten a töredékes Jézus testet. Amikor elfogadom Jézus halálát, akkor az én életemben is tisztán kivehető lesz minden az Ő fényében. Látni fogom azt, ami nem felel meg Isten elvárásainak. Emellett pedig látni fogom az utat, amin mindig Isten közelébe juthatok. Nagypéntek útja az elfogadás és befogadás útja. Ezt vallhatjuk meg az énekkel együtt: „Amint vagyok, sok bűn alatt, de hallva hívó hangodat, Ki értem áldozád magad: fogadj el, Jézusom!”

Ámen!

Záró ének: 338. dicséret mind a 4 verse